

пителното свѣтило, на нея ѝ се чинеше като че ли братята я обсипваха съ цѣлувки.

Тѣй минаваше день слѣдъ день. Ако вѣтръръ подухнеше и разлулѣеше голѣмитѣ трендафилови храсте, посадени прѣдъ кжщата, той имъ пришѣпваше: „Какво по-хубаво има отъ васъ на свѣта?“ Но розитѣ поклащаха глава и отговаряха: „Малката Елиза“. Въ недѣля, когато старата домакинка седѣше прѣдъ портата и четѣше въ своя молитвеникъ, вѣтерътъ прѣлистваше книжката ѝ и казваше: „Какво може да бжде по-набожно отъ тебе?“ Молитвеникътъ отговаряше: „Малката Елиза“, и той, както и розитѣ, казваше истината.

Когато стана на петнадесетъ години, Елиза се завърна въ бащиния си палатъ. Царицата, като я видѣ тѣй хубава, кипна отъ гнѣвъ и я намрази страшно. Тя би искала да я прѣобрази, както братята ѝ, на лебедъ, но не смѣеше, защото царьтъ много искаше да види дъщеря си.

На утрото, царицата отиде въ кжпалнята, която бѣ направена отъ мраморъ и бѣ украсена съ меки възглавници и великолѣпни килими. Тамъ тя взе три жаби, цѣлуна ги и тритѣ и рече на едната: „Кацни на главата на Елиза, когато дойде да се изкже, за да стане глупава като тебе“. — „Кацни върху челото ѝ,“ рече тя на втората, „за да стане грозна като тебе, та да не може татко ѝ да я познае“. — „Застани на сърдцето ѝ,“ прошѣпна тя на третата, „и я направи тѣй зла, щото да се измжчва отсетнѣ“.

Слѣдъ туй тя хвърли жабитѣ въ бистрата вода, която тозчасъ стана зеленикава, повика Елиза, разсѣблѣче я и я потопи.

Щомъ я потопи, и едната отъ жабитѣ застана на коситѣ ѝ, другата на челото ѝ, а третата на сърдцето ѝ; но Елиза не ги съгледа. Когато тя излѣзе изъ водата, три червени китки макъ се показаха надъ водата. Ако животнитѣ не биха били ядовити и цѣлунати отъ магьосницата, то тѣ биха се прѣобразили на прѣлѣстни рози. Тѣ се прѣобразиха на цвѣтя, щомъ се допрѣха до главата и сърдцето на момичето, защото то бѣ толкова невинно и добро, че магията не можеше нищо да му стори.

Злата царица, като видѣ своето магьосничество безсилно, почна да натрива момичето съ сокъ отъ зелени орѣхови черупки, отъ ко-

ето кожата му стана съвсѣмъ черна. Послѣ тя намаза хубавото ѝ лице съ една зловонна масъ и тѣй омаца хубавитѣ ѝ коси, че не бѣше възможно да я познае нѣкой.

Поради това, баща ѝ, като я видѣ, се изплаши и рече, че това не е неговата дъщеря. Нѣмаше никой, който да я познае, освѣнъ домашното куче и ластовичкитѣ;¹⁾ но що можеха да кажатъ въ нейна полза тия бѣдни животни?

Тогава Елиза заплака и се замисли за своитѣ единадесетъ братя, отъ които никого нѣмаше тукъ. Дълбоко наскърбена, тя избѣга отъ царския замъкъ, прѣмина прѣзъ полета и блата, и се задълбочи въ една голѣма гора. Тя незнаеше кждѣ иска да отиде; нейното единичко желание бѣше да си намѣри пакъ братчетата, които, безъ съмнѣние, бѣха, сжщо така както нея, прогонени въ свѣта.

Скоро настана нощъ. Малката мома бѣше загубила пжтя си; изтощена отъ умора, тя

¹⁾ Гледай картината на стр. 104.